สวนมิลี

วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๔.

ยอดรักของน้อง.

๑ ปีล่วงแล้วนะคะ ในทางจากของเรา. แต่ความหวังที่จะได้เห็นพี่กลับมาหาน้องมิได้น้อยไปด้วยเลย ตรงกันข้ามกลับเพิ่มพูนขึ้นทุกๆ วันที่ผ่านไป. พี่คงไม่ทราบทรอกดะว่าน้องเสียใจสักเพียงไร ในเมื่อถึงวันนี้ เพราะคล้ายๆ กับว่าเราอยู่ใกล้กันเข้ามาทุกที แต่ถึงอย่างไรก็ดี ความดีใจของน้องก็คงไม่เท่ากับวันที่พี่ถึงสยามอย่างแน่นอน. ทรือเพียงแต่ทราบว่าพี่กำลังเดินทางกลับก็พอ

ในตอนเช้าวันนี้มีตรงทำบุญตักบาตรกันที่สนามหลวง น้องก็ไปเที่ยวด้วยเหมือนกัน แต่ไม่ได้ตักบาตร คนแน่นเหลือเกินค่ะ และที่น่าผ่าสายทีเดียวก็มีมาก. ทุกๆ คนก็ดูรื่นเริงดี แต่น้องรู้สึกเลยๆ ไม่เต็มอิ่มสักนิด เพราะเกลียดที่ๆ มีคนมาก และอีกประการหนึ่ง น้องจะสบายใจอย่างไร ในเมื่อในที่นั้นปราศจากพี่

น้องส่งจด "ส.ด.ส" ไปให้พี่ด้วยนะคะ และขอให้คำอวยพรซึ่งมีอยู่ในนั้นจงประสบแด่พี่รักของน้องทุกประการ

รักพี่สมจ

ส สางตน.